

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kadia Piroska ügyvéd (7621 Pécs, Rákóczi utca 35-37.) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a dr. Nádor András ügyvéd (7622 Pécs, Somogyi Béla utca 6.) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2007. szeptember 5. napján kelt 9.P.21.553/2006/11. számú ítélete ellen a felperes által 16. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1992-t megelőzően több, mint tíz éven át élelmiszer eladói szakmunkás bizonyítvánnyal a kereskedelemben dolgozott. 2006. augusztusáig regisztrált munkanélküli volt. 2005. szeptember 29. napján kereskedői vállalkozói tanfolyam elvégzéséről szerzett bizonyítványt.

A felperes 2006. májusában az alperes X téri üzletében érdeklődött eladói állás iránt. XY üzletvezető helyettes az alperes X utcai üzletébe irányította, mivel ott az üzletvezető és így a munkavállalók felvétele is ott történik. A felperes a Xi utcai üzletben nem találta meg az üzletvezetőt, egy alkalmazottól a felvételre jelentkezés feltételei felől érdeklődött, aki arról tájékoztatta, hogy ahhoz önéletrajz és a bizonyítványok másolata szükséges. A felperes ezért másolatot készített és önéletrajzot írt, majd a délutáni órákban az üzletbe visszament, ahol az üzletvezetővel találkozott. Az üzletvezető azonban azt közölte vele, hogy nincs felvétel, ha lesz, akkor hirdetni fogják. Ennek módja a hirdetésnek az üzlet ajtajára való kifüggesztése. Az üzletvezető úgy tájékoztatta a felperest, hogy a felvételtől nem ő, hanem az alperes ügyvezetője dönt.

A 2006.májusában az alperes két munkavállalót vett fel eladói munkakörbe. XY 2006. május 11-től, míg XY 2006. május 29-től állt az alperes alkalmazásában. XY-t 2006. május 10-én, míg XY-t 2006. május 26-án jelentette be az alperes az egységes munkavállalói rendszerbe. XY 2002-től egy-másfél éven keresztül már dolgozott az alperesnél eladói munkakörben, majd gyermekgondozási segélyen volt. 2006. május elején állapodott meg az alperes ügyvezetőjével az alkalmazásáról.

A felperes keresetében állította, hogy az alperes azért nem alkalmazta őt, mert roma származású, ezért keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét és kérte kötelezni az alperest 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy amikor a felperes eladói munkakör után érdeklődött, nem keresett munkavállalókat, hirdetés az üzletre nem volt kifüggesztve. Ettől függetlenül sem alkalmazott az alperessel szemben semmilyen hátrányos megkülönböztetést, az alperes személyhez fűződő jogait tisztelőben tartotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, mert azt állapította meg, hogy a felperes a perben nem bizonyította, hogy az alperes az általa hivatkozott eladói állást meghirdette és a jelentkezők közül nem a felperest, hanem egy másik személyt választott ki. A felperes eljárása álláskeresésnek, érdeklődésnek tekinthető, a peres felek közötti kapcsolat foglalkoztatási jogviszonynak nem minősül, így az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény rendelkezései nem alkalmazhatók. Vizsgálta a bíróság azt is, hogy az alperesnél nem sértették-e meg a felperes Ptk. által védett személyhez fűződő jogait. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján azonban nem volt megállapítható az, hogy a felperest roma származása miatt nem alkalmazták az alperesnél vagy hogy más lett volna a felvételi eljárás, mint egyéb jelentkezők esetében. A megállapított tényállás szerint 2006. május végén eladói munkakörbe felvett személy korábban az alperessel már munkaviszonyban állt. Ezért sem állapítható meg az, hogy a felperes terhére hátrányos megkülönböztetést alkalmazott volna az alperes, amikor nem a felperessel, hanem az által már korábban alkalmazott és ismert személlyel létesített ismételt munkaviszonyt.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és keresetének teljesítése érdekében a felperes fellebbezett.

Az alperes a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tett.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helyes következtetést levonva, az irányadó anyagi jogszabályoknak megfelelő helyes érdemi döntést hozott. A másodfokú bíróság a kifejtett indokokkal is egyetért.

Alapítvánnyal támadta a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. A kereset eldöntése szempontjából nincs annak jelentősége, hogy az alperes az álláshirdetéseket valamennyi üzlet ajtajára kifüggeszti-e vagy csak ott, amelyik üzletben az új munkavállalót keresik. A felperes ugyanis maga adta elő, hogy nem kifüggesztett hirdetés miatt érdeklődött, hanem, mint az üzletben rendszeres vásárló gondolt az alkalmazás lehetőségére, figyelemmel arra is, hogy akorra már csaknem egy éve megszerezte a magasabb képesítését.

Tévesen állítja a fellebbezés, hogy XY 2006. május 29-én került az alperes által a munkavállalói rendszerbe bejelentésre. A csatolt iratok alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ő bejelentésére 2006. május 10. napján került sor. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy XY bejelentése 2006. május 26. napján megtörtént. A bejelentések időpontja a csatolt iratokból kétséget kizáróan megállapítható, ezért az ezt támadó fellebbezési állítás alaptalan.

A lefolytatott bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak a Pp. 206.§-a szerinti okszerű mérlegelésével helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes nem tudta azt bizonyítani, hogy álláshirdetésre jelentkezett az alperesnél. Ennek bizonyítására ugyanis nem elegendő az a tény, hogy 2006. májusában az alperes több új munkavállalóval is szerződést kötött, hiszen XY-t a hónap első felében vették fel. A felperes május 26-ban jelölte meg azt a napot, amikor az alperesnél eljár, utóbb azonban a dátumban elbizonytalanodott, de az mindenesetre megállapítható, hogy a hónap második felében történtek az események, márpedig XY felvételére ezt megelőzően került sor. XY tanúvallomása alapján pedig az is megállapítható, hogy 2006. május elején alkalmazásáról az alperes ügyvezetőjével már megállapodott. Akkor sem lehetne azonban megállapítani az alperes jogsértő eljárását, ha a felperes XY-nal azonos időpontban jelentkezett volna, hiszen nem vitatott tény, hogy XY korábban már állt az alperes alkalmazásában.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. tv. 1.§-a szerint az egyenlő bánásmód követelménye alapján a Magyar Köztársaság területén tartózkodó természetes személyekkel ... szemben e törvény rendelkezései szerint azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembe vételével kell eljárni.

Az Alkotmánybíróság szerint az a megkülönböztetés sérti az emberi méltóságot, amely önkényes, vagyis nincs tárgyilagos mérlegelés szerint ésszerű indoka (35/1994. (VI.24.) AB. határozat). Jelen esetben pedig, ha az alperesnek a már ismert korábbi munkavállalója és egy ismeretlen munkavállaló között kellett volna

választani, megfelelő indokot jelent, ha a korábbi munkavállalójával létesít újra munkaviszonyt.

Egyetért egyébként a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy a peres felek megbeszélése nem érte el a munkaszerződés megkötését megelőző tárgyalás szintjét, az pusztán a felperes általi álláskeresésnek, érdeklődésnek tekinthető.

Az elsőfokú bíróság ezen megállapítását arra hivatkozással támadja a felperes, hogy egyik üzletből a másikba küldték, illetve, hogy több alkalommal is vissza kellett mennie, amiből az következik, hogy keresett az alperes eladót, s vele erről ténylegesen is tárgyaltak. Ez az állítás azonban alaptalan.

Az a felperes személyes előadásából is megállapítható, hogy a X téri üzletből nem azért küldték a felperest a X utcai üzletbe, mert ott biztosan van felvétel, hanem azért, mert ott intézik a munkafelvételt. Megállapítható az is, hogy nem azért kellett visszamennie ismételtén a X utcai üzletbe, mert meghirdették az eladói állást, és a felvételhez szükséges iratokat kellett visszavinnie, hanem azért mert az első érdeklődése idején az ügyintézésre jogosult boltvezető nem volt jelen, s a felperest a jelenlévő alkalmazottak általánosságban tájékoztatták a felvételi eljáráshoz szükséges iratokról.

A 2003. évi CXXV.tv. 5.§-ának d) pontja értelmében az alperes, mint gazdálkodó szervezet az egyenlő bánásmód követelményét, mint munkáltató a foglalkoztatási jogviszony ...illetve az ezzel közvetlenül összefüggő jogviszonyok tekintetében köteles megtartani. A fent részletesen kifejtettek szerint az alperes állást nem hirdetett, s a foglalkoztatási jogviszony, illetve az azt megelőző a munkához való juttatás, a munkavégzésre irányuló jogviszony létesítését előkészítő szintet elérő tárgyalások a felperes és az alperes között nem voltak, ezért a törvény rendelkezései a jelen ügyben nem alkalmazhatóak.

Arra utaló adat, hogy az alperes a felperest roma származása miatt nem alkalmazta, vagy hogy a roma származására utaló kijelentés elhangzott volna a felperes előadásán kívül fel sem merült. E körbe alaptalanul hivatkozik a felperes XY és XY tanúvallomására. XY tanúvallomása bizonytalan volt, arra tényállást alapítani nem lehetett. XY pedig kifejezetten azt mondta, hogy „nem említett olyant a felperes, hogy a boltban utaltak volna a roma származására”. A tanú pedig csak a saját véleményeként adta elő, hogy azért nem vették fel a felperest az alperesnél, „mert cigány, ez tuti, más oka nincs”.

Minderre figyelemmel helyes az elsőfokú bíróság döntése a tekintetben is, hogy az alperes terhére a Ptk. által védett személyhez fűződő jogok megsértése sem állapítható meg.

A kifejtett indokokra is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság keresetet elutasító ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesnek fellebbezése sikertelensége miatt költség nem jár, az alperesnek a másodfokú eljárásban - miután cselekményt nem végzett - költsége nem merült fel, ezért az ítéletábrának a másodfokú perköltségről határozni nem kellett.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14.§-a értelmében az állam viseli.

A másodfokú bíróság a felperes ítélet ellen benyújtott fellebbezést a Pp. 256/A.§-a (1) bekezdésének f) pontja és (3) bekezdése alapján bírálta el tárgyaláson kívül, figyelemmel arra, hogy tárgyalás tartását a felek egyike sem kérte.

P é c s , 2008. február 20.

Dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró